

Temps? Nou

semanari portaveu de les aspiracions del poble

Organ del Centre Republicà Nacionalista

Les exigències de l'hora

Qui no ha vist l'espectacle hilarant dels pallassos que es peguen davant la riallada general del públic? Hi ha un clown que es molt llest, molt viu, i un altre que es beneit. El primer proposa a l'altre un matx de bufetades, amb la condició de que ell donarà les veus de començar i d'aturar-se. El pallasso ximple accepta el joc i comença el primer dient: ara! clavant-li una gran ventallada. L'altre vol tornar-s'hi, però el llest, li diu: Prou. I després tornen a començar el joc, fins que'l beneit es cansa de rebre. Llavors proposa el canvi. Diu ara seré jo el que donaré les veus. Però el viu objecta que ja està cansat del joc i que no hi ha res a fer.

Aquesta escena, volen representar-la també les dretes d'aquest país que, abusant d'una situació de força han estat bufetajant la dignitat, la llibertat i els interessos del poble durant set anys llargs. El poble a dormit, inconscient, aguantant totes les ofenses, totes les ferides amb la major quietut. Per fi ha despertat, i vol reivindicar sigui com sigui els seus drets. I tot seguit, els autors de les màximes violències, els profitadors de l'iniquitat, parlen de la legalitat (feta per ells), i dels mitjans normals, del sufragi (abans tan bescantat) com a única arma per tal d'assolir, sense dolor i sense violències, la justícia que hom demana.

No recordaven aquests principis, quan Primo de Rivera feu el seu cop d'Estat contra el poble, quan no hi havia més llei, que el caprici del governant, quan els magistrats estaven a les ordres d'un cap de la Unió Patriòtica, quan eren vulnerades totes les garanties constitucionals i eren befats els més elementals principis del dret de Gents. Trovaben bé, aplaudien fins a rompre les mans totes les violències, totes les malifetes quan es feien desde

dalt. Condemnen ara, aferrissadament els esforços enèrgics per a retornar el país, millor dit per a donar-li d'una vegada, la consciència i l'exercici de la seva sobirania. I malden, ara, per tal de resoldre al Parlament, (un parlament fet a posta), totes les qüestions, totes les responsabilitats, que únicament pot solucionar el poble directament.

Però cal dir-los d'una vegada, i ensenyar-los, que el poble no és tan incapaç, tan estult, tan ximple, com diuen i creuen. Nosaltres no som partidaris del desordre permanent, no, no som partidaris de la violència com a únic mitjà, ni rebutgem les solucions jurídiques de tots els problemes polítics i socials. Però tampoc som tan l'adoc per marcar el pas al só de la música governamental. Si abans, i ara mateix, no hi ha lleis ni constitució ni dret que obligui als de dalt. Si vivim en perfecte desordre, en completa inquietut social i política, no ens podem avenir fàcilment a obeir les sugestions interessades dels partidaris de la quietut, de l'ordre material. Ens cal abans, conquerir la llei, acabar les injustícies permanents, obtenir la seguretat de que cap poder s'oposarà a la sobirania del poble per a edificar l'ordre jurídic i moral, que ha d'ésser fermança única de la pacificació dels esperits, i mateix ordre material.

No complirem les esquerres el nostre deure gloriós, si en aquests dies únics, no deixessim de banda acubicions i vanitats, en profit dels nostres ideals. Forem orbes, forem sorts a les altres realitats dels temps que vivim, si enfarfegats en l'anècdota quotidiana no sabessim copsar les enormes possibilitats de transformació, progrés i alliberament dels temps actuals.

Joan Lluís PUJOL I FONT